

ÍNDEX

El vol.....	7
Mantega i bigots.....	13
La visita	39
Puente del Inca.....	45
Tot es mou.....	73
El retrobament	77
Tensió en la gruta	81
Tot s'esfondra	87
El fil d'Ariadna.....	91
El Minotaure	95
El meu estimat Buenos Aires	103
Una ombra.....	111
L'últim quadern.....	115

ANNA DÉDALUS DETECTIU. LA PARADOXA DE FERMI
Miguel Ángel Giner Bou i Susanna Martín

© del text i el color: Miguel Ángel Giner Bou, 2019
© dels dibuixos: Susanna Martín, 2019
©Andana Llibres SL
Arbres, 23
46680 Algemesí
www.andana.net
andana@andana.net

Assessorament lingüístic: www.uidos.net
Disseny i maquetació: LaGRÚAestudio

Imprés per: Imprensa.es

Prohibida la reproducció, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Primera edició, juny de 2019
ISBN: 978-84-17497-42-2
Dipòsit legal: V-1376-2019

«I want to believe.»
Expedient X

EL VOL

-Estic desesperat! No puc suportar més aquesta situació!
Anna i Bloom han desaparegut!

No en sé res d'ella des que se'n va anar a l'Argentina per a resoldre el cas de l'accident d'avió. Ni jo, ni el govern argentí, ni el govern espanyol, ni la policia, ni la Interpol... Res! I és molt rar que jo no sàpiga res perquè si li haguera passat qualsevol cosa, al primer a qui li ho hauria dit hauria sigut a l'oncle Eugene.

No m'adone que vaig cuina amunt, cuina avall, mentre Matilda, la meua gata grossa i castanya, se'm refrega perillosament a les cames demanant-me insistentment el sopar mentre maula amb força. Intente controlar el meu estat d'ànim, que en aquests moments és més que nerviós —histèric, diria jo—, però és impossible fer-ho. No ho puc evitar: no saber res d'Anna em produeix tan gran intranquil·litat i desassossec que m'afone als abismes de la tristesa sense remei.

No sé com he acabat davant de la nevera i m'he preparat un entrepà enorme de salsitxa i xoriç amb mantega, que m'empasse sense parpellejar. A més, l'acompanye d'un refresc de taronja mig congelat amb daus de gel, que és com de veritat m'agraden els refrescos. Aprofite per donar menjar a la gata, per veure si així para de miolar i em deixa un poc en pau.

—Sí, ja ho sé. Tinc el sucre i el colesterol alt i he de controlar la dieta —dic, com si Anna estiguera ací, recriminant-me per l'entrepà excessivament calòric.

Però no està ací.

La gata, en sentir la meua veu, m'ha mirat durant un segon i després ha passat de mi i ha tornat a la seua, és a dir, a engolir-se el menjar que li acabe de posar.

Fa sis mesos, més o menys, telefonaren a Anna des de l'altra banda de l'oceà. Els governs de Xile i de l'Argentina s'havien posat en contacte amb l'ambaixada espanyola per a sol·licitar urgentment l'ajuda de la jove detectiu valenciana, ja que tenien entre mans un cas complicadíssim que els era impossible solucionar. I és que, després de desvelar el misteri de la mansió cremada, la fama de la meua neboda ha arribat tan lluny que sol·liciten les seues habilitats des de tot arreu del món. Maleït el dia en què, d'entre tots els casos que podia haver acceptat, va triar just aquest, tan lluny i tan perillós!

M'he acabat l'entrepà i el refresc, i encara tinc fam. Caram! No ho puc evitar... L'ansietat m'obri l'estómac i és un pou sense fons, un monstre de dents afilades que no s'assacia mai. Em sembla recordar que hi ha galetes de xocolata al rebost.

Mentre òbric el paquet de galetes Príncipe, les preferides d'Anna, faig balanç de com va començar tot, de com li va arribar el cas i de com el va acceptar i va posar rumb a les muntanyes argentines. Des que el va rebre fa un segle, l'he llegit i l'he estudiat un milió de voltes, però, ai!, jo no tinc les habilitats que té Anna i que tenien els seus pares, i soc incapaç de veure res més enllà del que puc llegir.

Un avió que feia el viatge entre Buenos Aires i Santiago de Xile va desaparèixer misteriosament en un fort temporal, a més de 1.500 metres d'altitud, a les muntanyes nevades dels Andes. Un helicòpter de rescat del govern argentí, després de més de cinquanta eixides, va aconseguir trobar-lo prop del volcà Tinguiririca, partit per la meitat, sense les ales, i cobert de neu quasi per complet. En no observar des de l'aire restes d'un campament improvisat ni res de semblant, s'esperaven trobar l'interior de l'avió sembrat de cadàvers. Però no va ser així. Per a sorpresa dels homes d'acció del govern argentí, homes rudes, difícils de sorprendre, allí no hi havia ni un sol passatger. Tampoc hostesses, ni pilot,

ni copilot; absolutament ningú. L'avió estava completament buit. L'equip de rescat estava estupefacte, no podia explicar el que tenia davant.

El govern argentí va comprovar les targetes d'embarcament i va veure que, efectivament, unes seixanta persones havien pujat a l'avió: cinquanta passatgers, tres pilots i, la resta, personal de vol. Dels cinquanta passatgers, vint-i-cinc eren homes; vint, dones, i cinc, xiquets, un dels quals en cadira de rodes. A més, dos parelles eren més grans de setanta-cinc anys. Si tots havien pujat a l'avió a Buenos Aires, on dimoni havien anat a parar? Com era possible que hagueren desaparegut sense deixar rastre?

Segons els informes, un Airbus A350 de la companyia de baix cost Lufthansa va eixir de la ciutat de Buenos Aires amb destinació Santiago de Xile, a les 12 hores. Per a superar la serralada dels Andes l'aparell va haver d'ascendir fins a una altitud de cinc mil metres sobre el nivell del mar. Com que feia mal temps, el pilot va estar a punt de fer una parada a l'aeroport d'El Plumerillo, a la ciutat de Mendoza, però finalment va decidir pujar un poc més i sobrepassar els núvols, com va quedar registrat a les 13.06 hores en el control de trànsit aeri de l'aeroport de Mendoza. Una mar de cotó-en-pèl, en forma de matalàs escumós, s'estenia per davall de l'avió. Més avall, esperant amb les dents cap amunt, hi havia la serralada dels Andes. Però poc després d'aconseguir el que semblava una ruta segura, unes fortes ratxes de vent començaren a moure capritxosament l'avió, i l'allunyaren considerablement de la destinació. Per si això no fora prou, una fallada mecànica va obligar el pilot a iniciar un descens forçós amb l'objectiu d'aterrar tan ràpid com es poguera a l'aeroport de Puduhuel, ja en territori xilè. Quan l'avió va descendir fins als tres mil metres amb la intenció d'iniciar les maniobres d'aterratge, en entrar al suposat matalàs de núvols, es va trobar de sobte immers en un temporal que el va fer balancejar-se com un buc en plena

tempesta. L'experimentat pilot va decidir baixar encara més, va situar l'aparell a només mil metres sobre el nivell del mar. Això va ser fatal per al destí de l'avió, ja que les fortes ratxes de vent el llançaren a la boca del llop: un profund congost format per les imponents muntanyes de la serralada. En un instant en què la boira va deixar entreveure alguna cosa, el pilot es va trobar de cara l'enorme muntanya coberta de neu del final del congost, que va poder esquivar a dures penes, cosa que no va poder fer amb el cingle següent, que va partir l'avió per la meitat, i va enviar, se suposa, la meitat dels passatgers amb les respectives butaques sobre la freda i blanca neu de la muntanya.

En el moment en què investigaren les restes de l'avió, hi trobaren tot l'equipatge, tant les maletes de mà com les de la bodega. També trobaren indicis que el dinar s'havia servit, com era habitual, mitja hora després de l'enlairament en Buenos Aires. Això vol dir que tot el passatge va desaparèixer misteriosament en algun moment entre les 12.30 i les 14 hores aproximadament, que és quan es va registrar l'accident.

Quan Anna va llegir l'informe i la petició corresponent d'anar a investigar-lo, quan la boca se li va tòrcer amb un lleu somriure, quan va alçar els ulls i em va mirar, jo ja sabia que irremeiablement faria les maletes.

—Però, cal que hi vages? Allò és molt lluny, estimada —li vaig comentar.

—Ha ha ha. Ja saps la resposta, oncle Eugene —em va dir.

—La sé, però ara no puc acompanyar-te. Ja saps que he de cuidar la tia Amalia, que està malalta.

—Tranquil, no em passarà res, m'enduc Bloom amb mi, i allí m'espera l'inspector Daniel, un col·lega argentí a qui admire molt. A més, hi ha massa coses que fan que siga un cas la mar d'interessant.

—Sí, supose... —vaig remugar sense tractar d'amagar la preocupació.

—Sobretot, hi ha una cosa que no encaixa. Bé, més d'una. Però la que més em crida l'atenció és una en concret.

—Quina?

—No t'ho puc dir. Abans he de comprovar-ho... Però no et preocupes, que en descobrir alguna cosa seràs el primer a saber-ho, ja ho saps. Per l'altra banda, aprofitaré per a parlar amb la família Mulligan. A veure si esbrina alguna cosa sobre els meus pares.

—Bé, mantín-me informat i ves molt alerta, tinc un mal pressentiment.

—Ho faré, oncle estimat, et mantindré informat, ho promet.

Però no va ser així. No ho va fer, no em va mantindre informat. Al contrari, l'endemà va agafar el bonàs de Bloom i se'n va anar sense ni tan sols acomiadar-se. Pocs dies després em va telefonar l'inspector Daniel per dir-me que la meua neboda havia desaparegut a les muntanyes andines. Les autoritats argentines fan tot el possible per descobrir què ha passat, però ja fa un muntó de setmanes que la busquen sense èxit, i comence a témer que abandonen la cerca i tanquen el cas. L'únic que m'ha donat esperances és el bon amic d'Anna, l'inspector Daniel, que no vol, de cap manera, donar-se per vençut.

A més, ha insistit que vaja a ajudar-lo, però no em veig capaç d'anar fins allí i enfrontar-me a la possible... No, no vull dir-ho... A la possible... mort d'Anna.

MANTEGA I BIGOTS

Aquest matí m'han despertat uns sorolls d'estómac monstruosos per la fam, i això que vaig acabar menjant tot el paquet de galetes. Si Anna haguera estat ací, el bonegó hauria sigut monumental, escandalós. La gata, que, com sempre, dorm als peus del llit, se n'ha abaixat ràpidament en veure que estava despert i ha començat a miolar per a demanar la seua ració matutina de menjar. És insaciable, no sé de qui ho deu haver tret. Bé, ara em preparare el desdejuni, a veure si calme el monstre.

Atesa Matilda, faig el ritual de tots els matins. Obriu la porta que dona al jardí perquè, després del desdejuni, isca a fer les seues necessitats. Després trac les taronges per al suc, el pa per a torrar-lo, la mantega, el pernil, el formatge i la melmelada de poma que la tia Amalia em fa i em porta cada dijous, sense falta. Mentre espere, mantega en mà, que la torradora expulse el pa (m'agrada que la mantega es desfaça mentre el pa encara està calent), toquen a la porta.

—Que estrany, no espere a ningú —dic en veu alta.

Matilda em mira i ronca. Vaig cap a la porta, encara amb la mantega a la mà, un poc intrigat. A mitjan camí, la mantega se m'esvara de la mà i faig quatre manotades a l'aire per a intentar recuperar-la, però, com és habitual en mi, la falta d'habilitat fa que l'agafe amb poca traça i que la xafe amb tanta força que el paquet sencer rebenta i m'unta la mà, la cara i bona part del pijama de dinosaures que porte. El timbre torna a sonar amb insistència, i no sé si tornar a la cuina a llavar-me o si anar a obrir. Trie anar a la cuina a deixar, com a mínim, el paquet de mantega, o el que en queda, a la taula. El timbre torna a sonar, així que isc corrents una altra vegada al corredor per veure qui dimonis és i per què insisteix tant. Ma casa no és que siga molt gran: és una casa vella d'arquitectura anglesa que és a nivell

de carrer, amb un petit pati davant i un jardinet darrere. És de tres altures, en la banda de baix té un menjador, un passadís al costat de l'entrada, que dona a la cuina i un bany menut. La porta de la cuina dona directament al jardí de darrere. Dalt tinc un parell d'habitacions i un altre bany i, més amunt, l'àtic, que fa de despatx i biblioteca d'Anna. No és gran, com deia, però ja estic gran per a tanta anada i tornada.

Encara amb les mans untades, i alenat fort, agafe les claus i òbric finalment la porta, i, per a sorpresa meua, comprova que no hi ha ningú. Aguaite amb el pijama de dinosaures i em trobe amb el pati frontal buit. Ni una ànima. Maleint el gracioset que m'ha fet una broma, torne a la cuina per a llavar-me i continuar el meu opípar i esperat desdejuni. Quan hi arribe, assegut a la taula de la cuina hi ha un senyor amb un bigot enorme i cara simpàtica esperant-me amb la traïdora de Matilde al braç roncant-li com si li anara la vida. Per si no fora prou, s'unta en una de les meues torrades la poca mantega que queda. El senyor amb bigot, s'entén, no la gata.

—Qui és vosté i què fa a la meua cuina amb la meua gata i la meua torrada? —li engegue enfadat.

—Xe, com que no m'ha obert, he entrat per la porta de darrere! —diu amb un fort accent argentí mentre acarona la gata—. Vaja alerta, que estava oberta. Un pijama ben bonic, per cert. Com es diu?

—Eugene.

—Xeeee, vós no, el gat... Vós ja ho sé.

—Gata.

—Què?

—Gata, és gata i es diu Matilda.

—Ah, un nom bonic, és per Roald Dahl?

—Com?

—Sí, *pibe*, pel llibre de Roald Dahl, Matilda, ja ho sap, la xiqueta que llegia molt.

—Ah, sí, supose que sí. Li'l va posar la meua neboda. Però bé —continue mosquejat—, deixes estar d'històries i diga'm què dimonis fa a la meua cuina.

—No s'ho imagina? —la seua mirada de sobte és intel·ligent i viva.

Ja li he comentat que no soc detectiu i que no tinc gens de facilitat amb les endevinalles, però no fa falta ser una llumenera per a deduir que el senyor argentí amb bigot que hi ha assegut a la meua taula menjant-se el meu pa torrat pot tindre alguna relació amb la meua neboda. Només espere que no haja vingut a donar-me una mala notícia.

—Supose que és de l'ambaixada argentina i que ve per alguna cosa relacionada amb Anna, veritat?

—Ho ho ho, evidentment, compare. Estic ací perquè és imprescindible que parli amb vós.

—Parlar amb mi?

—Parlar amb vós.

—I de què vol parlar? Li ha passat alguna cosa dolenta a Anna? —li dic pujant el to de la veu, ja que sembla que juga amb mi i això no m'agrada.

—Ho ho ho. Ja em va dir la seua neboda que sos molt especial —diu sense rebaixar gens la viva mirada, mentre li rasca el coll a la gata per davall dels bigots, just on més li agrada.

—La coneix? L'ha vista? —dic sense poder reprimir l'ansietat. Al mateix temps, agafe una torrada i comence a mossegar-la tot nerviós.

—Ho ho ho, clar. Hem treballat molt, junts, en els últims mesos, just fins que ella i Bloom desaparegueren.

—Oh... ah... aleshores vosté és... Vosté és l'inspector Daniel!

—Inspector Daniel Romanovich, per a servir-vos —em diu oferint-me la mà. Amb els nervis, se m'ha oblidat el nivell de greix de mantega de la mà i li l'he serrada amb fervor. Daniel manté el somriure amb prou feines.

—I... i sap alguna cosa més sobre ells? Els han trobat?

—Umm... Tem molt que no, estimat amic —em comenta mentre es neteja les mans amb un tovalló que li acabe de passar. Ha estat a punt de torcar-se amb la gata, però en l'últim moment ha canviat d'opinió i ha esperat el tovalló.

—Aleshores, què fa ací? És un viatge molt llarg per a vindre per no res.

—Ho ho ho, vós *tenés* raó, compare. He vingut per açò d'ací —diu mentre espenta la gata perquè baixi del braç. Matilda es nega a baixar, s'aferra als pantalons de l'inspector i emet un llarg gruny. L'inspector insisteix, però Matilda és cabota com ella a soles. La cride, però no em fa cas. Finalment, fart que una gata ens bloquege, passe al pla B, que no falla mai: vaig a la nevera i agafe el pot de menjar, m'acoste al seu plat i la cride. En un nanosegon la tinc al meu costat. Segon desdejuni del dia per a Matilda.

Alliberat de la gata, l'inspector agafa el seu maletí i trau un sobre. De dins trau un quadern negre curiosament protegit per una bossa de plàstic.

—El reconeix? —em pregunta.

—Bé, s'assembla als quaderns de Queta, la mare d'Anna. És seu?

—Ho ho ho. No, és de la seua neboda —diu oferint-me'l—, però, xe, llave's les mans abans d'obrir-lo, per l'amor de Déu!

Li faig cas, em rente bé les mans i després l'òbric. Efectivament, és un quadern similar als que feia Queta, amb una historieta dins. De fet, el dibuix s'assembla molt al de Queta. No pot negar que és filla seua.

—Conta alguna cosa important?

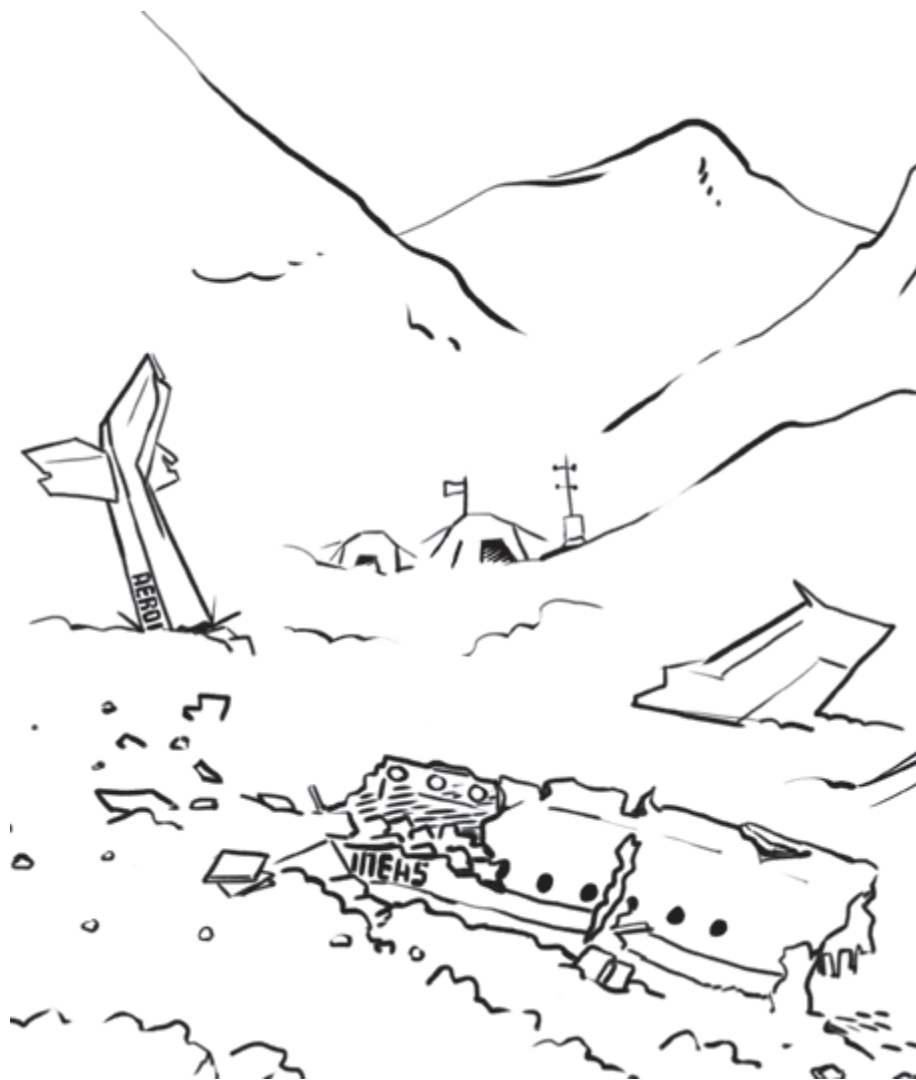
—No ho sé, no l'he llegit —la gata, després de menjar-se el segon desdejuni, torna a pujar a les cames de l'inspector reclamant la seua ració de festes.

—Per què no ho ha fet? Pot ser que hi haja alguna dada important per a trobar a Anna! —m'assec a la taula al seu costat.

—El quadern venia en un sobre amb una carta que especificava que només el podia obrir el senyor Eugene, i he respectat la voluntat de la seua neboda. Llija'l a poc a poc i amb atenció. Possiblement siga la clau per trobar a Anna.

M'engul l'últim mos de pa torrat, alene fort i òbric el quadern per la primera pàgina.

L'AVIÓ
PER ANNA D'EDALUS

LES CONCLUSIONS DE LA POLICIA NO M'ACABAVEN DE CONVÈNCER.

ELS NOSTRES EXPERTS NO HAN ACONSEGUIT ESBRINAR QUÈ HA PASSAT AMB EL PASSATGE DE L'AVIÓ SINISTRAT.

HEM ANALITZAT UN MILIÓ DE PROBABILITATS I TOTES ENS HAN PORTAT, SENSE REMEI, A UN CUL-DE-SAC.

NOMÉS ENS QUEDA UNA POSSIBILITAT...

ZZ

SI?

UUM... VÓS CREIEU QUE HI HA VIDA EN ALTRES PLANETES, ESTIMADA ANNA?

VIDA INTEL·LIGENT, EM REFERISC.

EH?... EHEM...

SEGONS ELS DARRERS ESTUDIS, LA VIDA COM L'ENTENEM EN LA TERRA ÉS DEGUDA A UN CÚMUL D'INCREDIBLES CIRCUMSTÀNCIES QUE ÉS QUASI IMPOSSIBLE QUE S'HAGEN DONAT, O QUE ES PUGUEN TORNAR A DONAR EN CAP ALTRE LLOC. JA CONEIX LA PARADOXA DE FERMI.

SÍ, LA CONEC: SI HI HA VIDA INTEL·LIGENT A L'UNIVERS, COM ÉS POSSIBLE, DES D'UN PUNT DE VISTA CIENTÍFIC I AMB ELS AVANÇOS DELS QUALS DISPOSEM, QUE NO N'HAGEM TROBAT MAI CAP INDICI?

EXACTE.

PERÒ EXISTEIX EL QUASI. ÉS A DIR, QUE, PER PROBABILITAT, SI HI HA BILIONS I BILIONS D'ESTRELLES AMB BILIONS I BILIONS DE PLANETES ORBITANT AL SEU VOLTANT, ÉS POSSIBLE QUE EN ALGUN D'AQUELLS PLANETES HI HAJA LES MATEIXES CIRCUMSTÀNCIES, O PAREGUDES, PERQUÈ ES DESENVOLUPE LA VIDA, NO?

I ÉS MÉS QUE PROBABLE QUE S'HAJA PRODUT LA VIDA I LA INTEL·LIGÈNCIA EN ALGUN PLANETA.

ON VOL ANAR A PARAR, INSPECTOR?

EH... SÉ QUE AÇÒ LI SONARÀ UN DISPARAT, PERÒ ESTEM CONVENÇUTS QUE EL PASSATGE VA SER, EHEM...

ABDUIT PER UN OVNI. EN TENIM INDICIS CLARS.

COM?!

PENSEU-HI, ESTIMADA. TOTS PUGEN A L'AVIÓ, QUE S'ENLAIRA, PERÒ, DESPRÉS DE L'ACCIDENT, NO HI HA ABSOLUTAMENT NINGÚ ENTRE LES RESTES DE L'APARELL.

ON SÓN?...

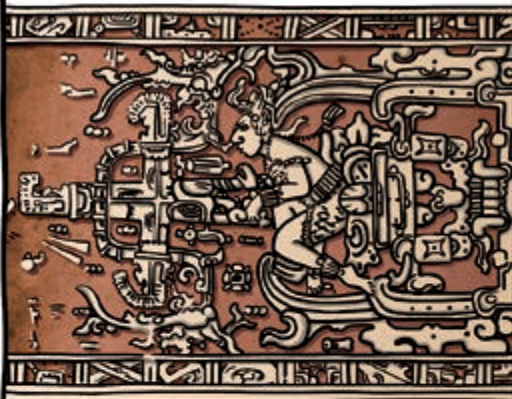

ÉS L'ÚNICA EXPLICACIÓ... I NO ÉS LA PRIMERA VOLTA QUE PASSA AÇÍ PROP.

SÉ QUE ÉS DIFÍCIL DE CREURE, PERÒ PASSÀ A LES PISTES D'ATERRATGE DE NAZCA, AL PERÚ, QUE NO PAREN TAN LLUNY.

I EN ELS BAIX RELLEUS MAIES DE LA TOMBA DE PACAL EN EL TEMPLE DE PALENQUE HI HA FIGURES QUE SEMBLEN ASTRONAUTES AL COMANDAMENT D'UNA NAU ESPACIAL.

A MÉS, HEM TINGUT TRES CASOS SIMILARS EN ELS ÚLTIMS ANYS PROP DEL SINISTRE. I ALGUNS POBLADORS DE LA ZONA ON HA CAIGUT L'AVIÓ AFIRMEN HAVER VIST ÉSSERS ESTRANYS DE MÉS DE DOS METRES D'ALÇADA RONDANT PER LES MUNTANYES.

BÉ, BÉ, NO S'EMOCIONE, INSPECTOR. DEIXE QUE M'ACOSTE FINS A L'AVIÓ I INTENTE ESBRINAR ALGUNA COSA MÉS QUE ENS REVELE EL MISTERI...

COM VÓS DESITGEU, CAMARADA.

... I QUE NO SIGA TAN DESGAVELLAT, DANIEL.

FRUS

LAMENTABLEMENT, NO PODRÉ ACOMPANYAR-TE, PERÒ EM FIE DEL TEU CRITERI. ANIRÀ AMB TU HORACIO, UN DELS MEUS MILLORS HOMES.

D'ACORD, DANIEL. M'EMPORTARÉ A BLOOM, TAMBÉ.

NECESSITA ALGUNA COSA MÉS, CAP.

NO, HORACIO, ESTÀ TOT PERFECTE.

D'ACORD, CAP. SI NO EM NECESSITA, TORNE A LA TENDA PER A PASSAR-LI L'INFORME A L'INSPECTOR. ACÍ FA MOLT DE FRED.

MOLT BÉ. SI NECESSITE RES, JA T'AVISARÉ.

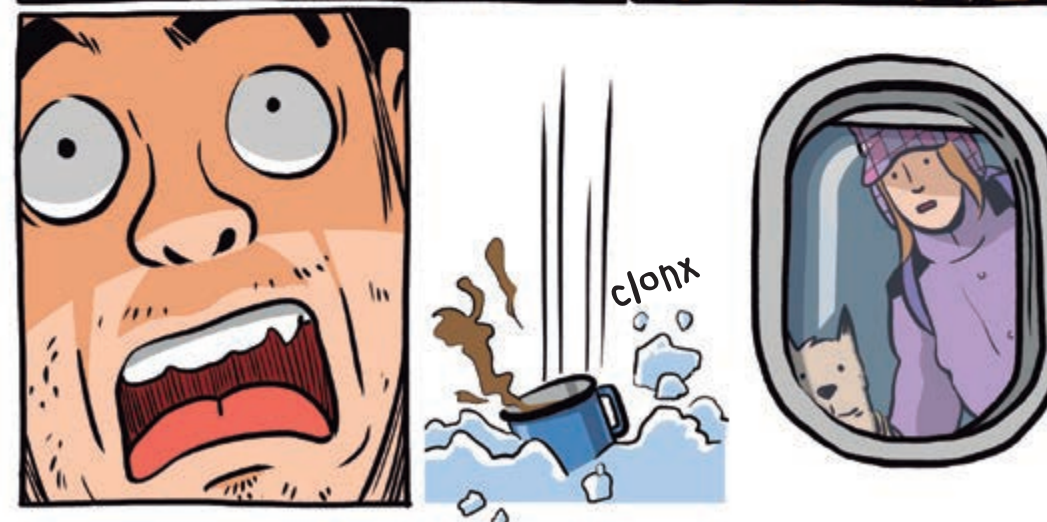
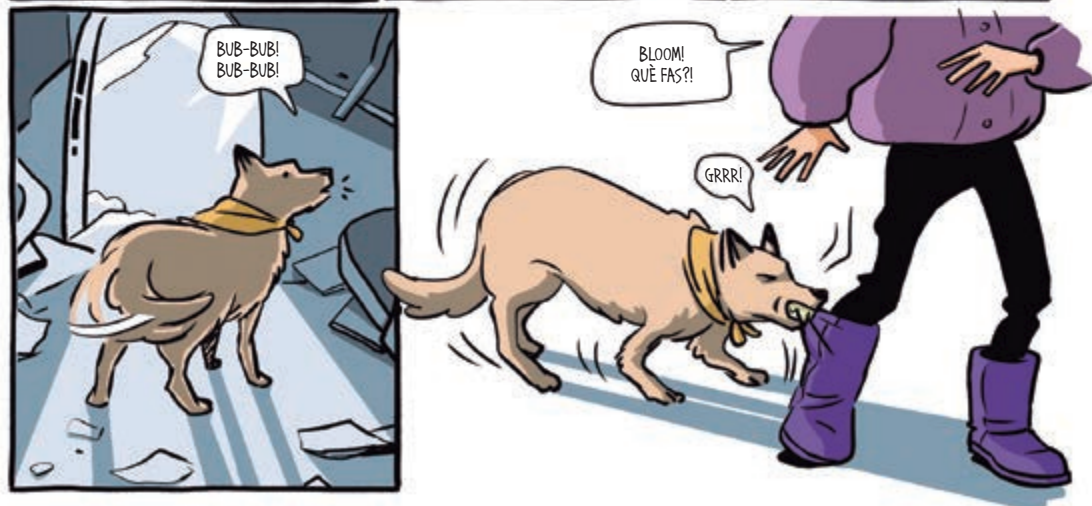

MIRA, QUE ESTRANY, BLOOM. PRÀCTICAMENT NO HI HA EMPREMTES EN L'AVIÓ.

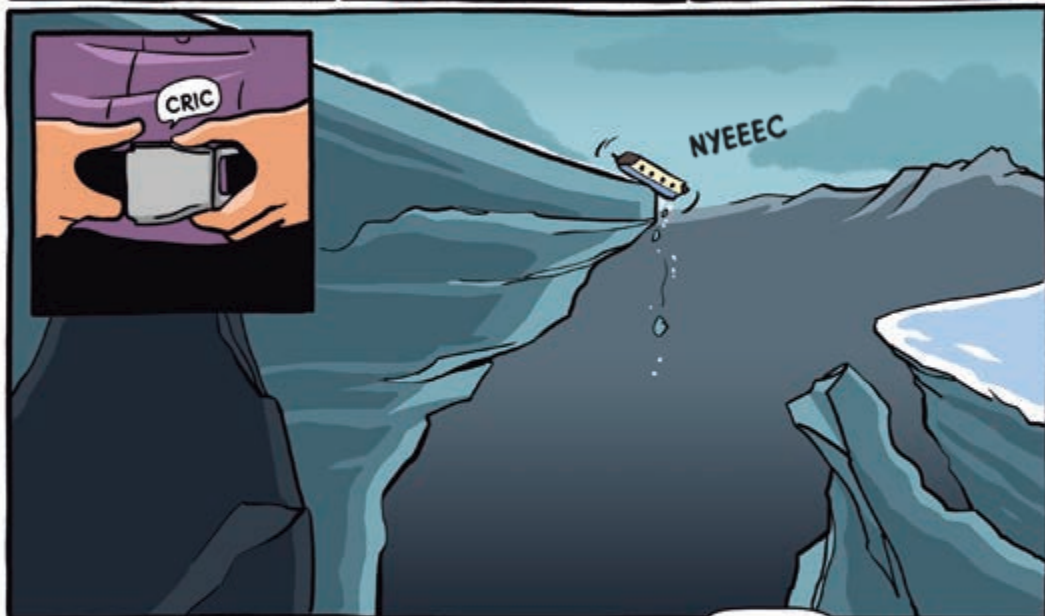

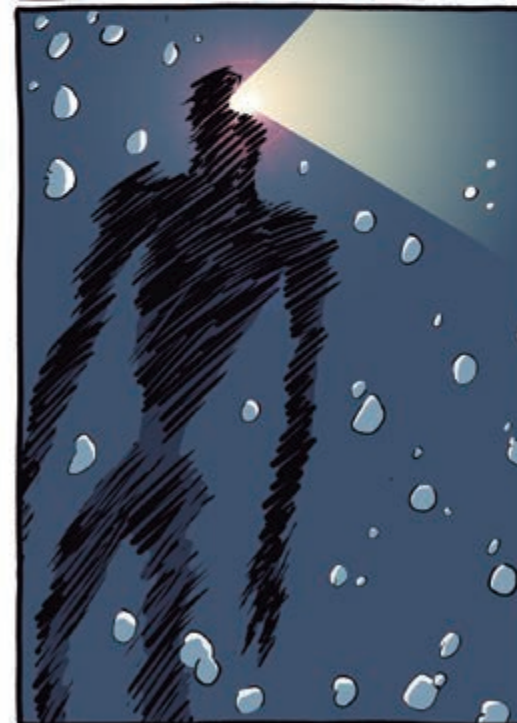
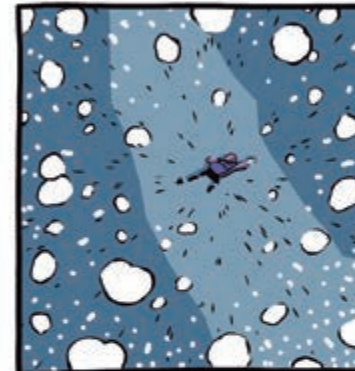
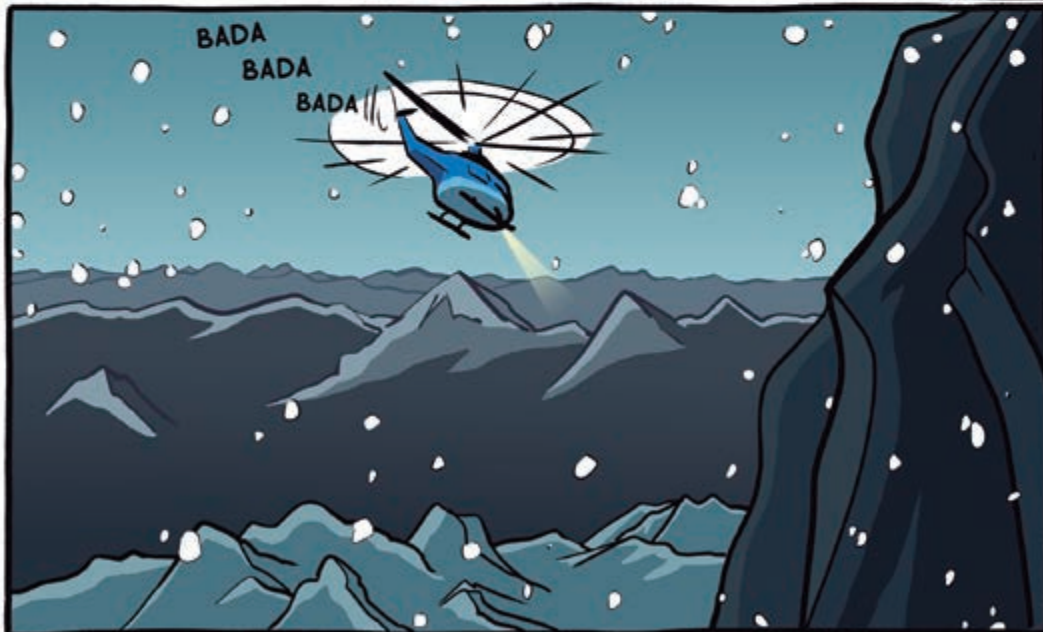
QUÈ PASSA, BLOOM?

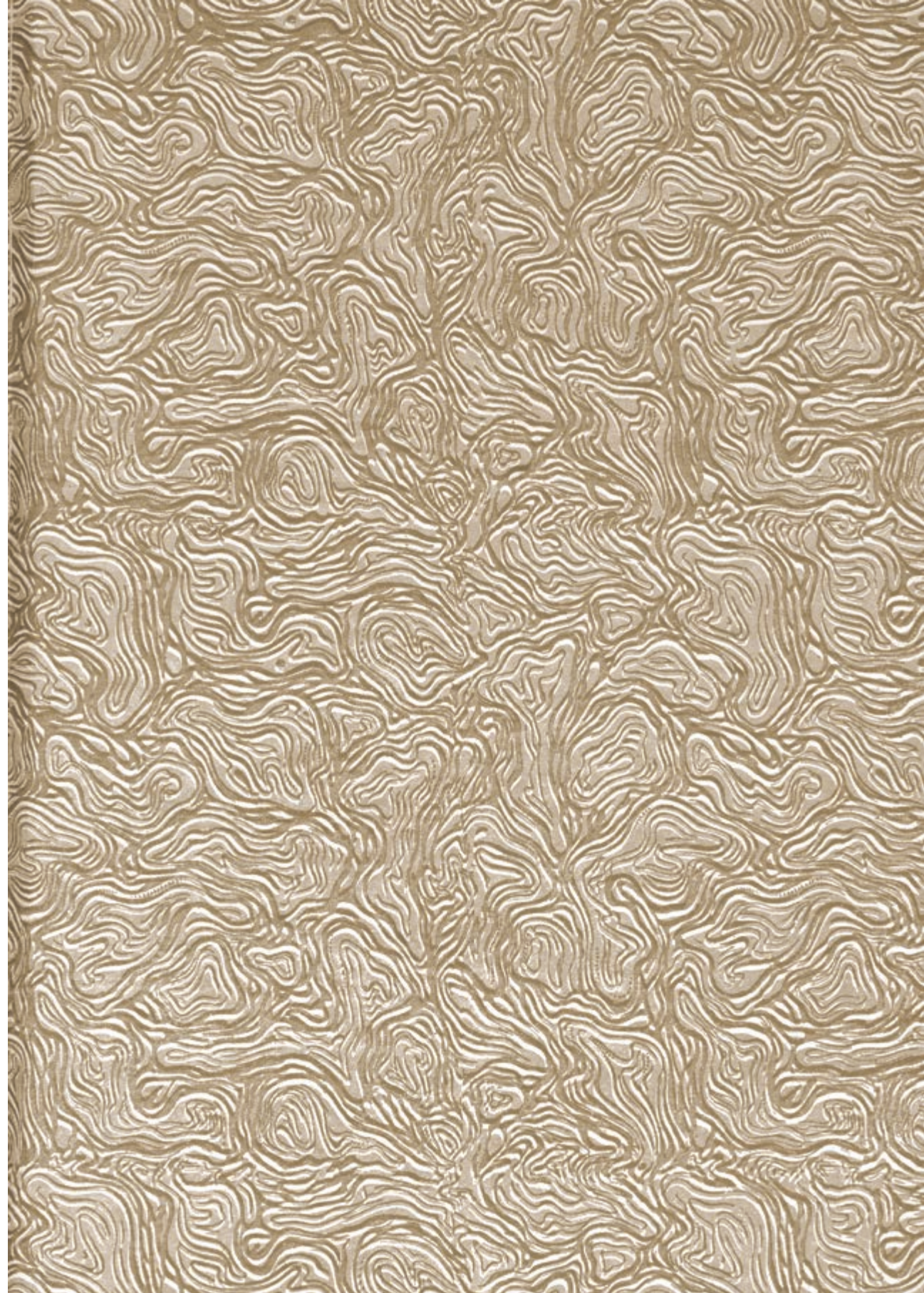
SNIF SNIF

LA VISITA

Luan acabe de llegir el quadern, li'l passe a l'inspector, que el llig en un tres i no res mentre jo acabe de desdejunar.

—No l'ha tret molt afavorit, no? —li dic.

Quan acaba de llegir-lo, alça el cap i li note al rostre un cert aire de decepció, com si esperara més del que s'hi conta.

—No molt, la veritat. Y sí, l'allau va ser provocada per una explosió, això vol dir que Anna va caure en una trampa —comenta mentre tanca el quadern i acarona Matilda.

—I si...? I si tot va ser un muntatge per atraure Anna fins a l'avió i, una vegada allí, fer-la desaparèixer? —dic sense amagar la preocupació; les preguntes sense resposta se m'amuntonen al cap—. Qui o què es va endur Anna? Qui pot haver muntat tot això? I, per altra banda, els passatgers..., on són?

—Bé, són coses que haurem d'esbrinar, *pibe*. Anna ha enviat molta gent a la presó i no li falten enemics. Respecte a l'ésser que se l'ha emportada... reforça la teoria dels extraterrestres, no creu?

—Sí, és veritat. Què podem fer ara? Si ha dibuixat el quadern i l'ha enviat, és evident que viu, encara que no sabem per on para ni en quin estat està.

—És cert. Passe'm el sobre un moment, Eugene.

El busque per la cuina, el trobe de seguida i li'l passe intrigat.

—Mmm, el mata-segells que hi ha al sobre pertany a l'oficina de correus de Puente del Inca, una població de la província de Mendoza al peu de les muntanyes prop de l'avió sinistat.

—Puente del Inca, a què deu el nom?

—No tinc ni la més remota idea. El millor que podem fer és anar-hi i a veure què esbrinem.

—Anem? —pregunte alarmat.

—Sí, clar. Si Anna li ha enviat el quadern, és obvi que vol que hi vaja, no creu?

—Sí, sí... eh... Li he dit que em fa pànic volar?

L'inspector em dona un dia perquè arregle els meus assumptes i ens n'anem cap a l'Argentina, així que telefone a Elías, un dels meus nebots, perquè es faci càrrec de Matilda i perquè cuide de tia Amalia mentre no hi siga. És jove, però responsable. Es farà càrrec de tot sense problemes. Quan ve a la vesprada, li explique on està tot, com de sovint li ha de canviar l'arena a la gata, quin tipus de menjar li ha de donar i quan i, finalment, li entregue les claus del castell. Després li explique que ha d'anar a casa de la tia Amalia a ajudar-la amb la compra, els menjars i acompanyar-la en la passejada de les vesprades. Espere que no s'embolique i no acabe traient a passejar la gata en compte de la tia Amalia.

L'endemà, com estava acordat, anem a Madrid i després a Buenos Aires amb l'inspector Daniel. He dormit molt malament, somiant una vegada i una altra que perdia l'avió. Sempre em passa el mateix quan he de viatjar. Des de Madrid és un viatge d'unes dotze hores, així que m'infle a beure til·la en el bar de l'aeroport per veure si així em tranquil·litze. Sort que el viatge és de nit i puc fer-lo dormint. Fa més de deu anys que no vole i, la darrera volta que ho vaig fer, quasi em trauen de l'avió després d'un atac d'histèria i d'intentar obrir la porta d'emergència. Però ara ja soc gran i crec que podré controlar els nervis. Segur que sí, segur que em puc controlar... Què m'intente demostrar? Per tots els déus de l'Olimp, no vull pujar a l'avió! I, per si fora poc, fem el viatge per a investigar un accident d'avió!

L'inspector fa una estona que m'observa, i crec que intueix el meu estat d'ànim. Li sent la veu en la distància, lluny del núvol de preocupació on paren ara els meus pensaments.

—Com va, company? —diu en to amable.

—Eh? Uf, no ho sé, crec que m'estic marejant.

—Tranquil, *pibe*, l'avió és el mitjà de transport...

—Més segur, ho sé, però això no lleva que estiga mort de por.

Pugem en un avió enorme d'Iberia. És un Boeing amb tres fileres de seients on deuen cabre unes quatre-centes persones, encara que no tots els seients estan ocupats. L'inspector m'ajuda amb la maleta de mà, seu al meu costat i em pressiona afectuosament el muscle amb un gest amistós i tranquil·litzador. Intente encaixar els meus cent-vint quilos de pes en l'estret seient que em correspon. Quan me n'adone, note que estic molt ansiós i que respire massa ràpid.

—Estàs bé?

—Uf, uf, uf. Sí... no... no sé.

—En cinc minuts eixim.

Finalment, la til·la fa efecte, aconseguisc controlar-me un poc i em tranquil·litze. Ara, a esperar l'enlairament, un dels pitjors moments. Però passen els cinc minuts i no eixim. Els llums de l'avió s'apaguen i es tornen a encendre, com si l'hagueren tornat a iniciar. Després passen deu, quinze, vint minuts i continuem sense enlairar-nos. Em torna la por. De sobte, el comandant de vol diu per megafonia que ha notat irregularitats en l'avió i que hem de baixar i agafar-ne un altre. Res, el millor que li podria passar a un maniàtic com jo.

—Tranquil, Eugene. Els avions tenen uns protocols de seguretat molt estrictes i, si el comandant prefereix canviar d'avió, els seus motius deu tindre —diu Daniel quan veu que m'he tret un mocador de la butxaca per a eixugar-me la suor abundant del front.

Tornem a eixir tots del maleït aparell, tornem a esperar una hora que en porten un altre i tornem a pujar lentament els quasi quatre-cents passatgers. No podeu imaginar-vos el que costa moure i organitzar tanta gent. Finalment eixim, amb un enlairament bastant tranquil, amb més de dos hores de retard. Una vegada en el seient, guardo el mocador amarat de suor en